

Ur **SILVER STAR** av Kristina Lugn

Hur kan jag göra så här mot mamma? Är det här vad jag tycker att hon behöver? Är det här mitt sätt att tacka henne för att jag har förstört hela hennes liv? Va? Svara då? Kan du inte åtminstone svara på tilltal! Jävla unge! Att jag bara vågar vara så hänsynslös! Jag är försvunnen. Jag är mammas borttappade ansvarsbörda! Och nu börjar det bli mörkt. Nu börjar dom säkert undra om dom borde kontakta polisen. Satan också! Jag har sagt till alla i skolan att jag ska flytta till min pappa. Men jag vet inte ens var han bor. Men jag har sagt att jag aldrig mer kommer tillbaka till skolan. Dom tror att jag ska börja i Adolf Fredriks musikklasser och bo i en lägenhet med kakelugn och dator. Om jag vore en pappa skulle jag brinna för min dotter! Jag skulle ställa till med skogsbrand! Så att hon kom utspringande ur lågorna och kastade sig i min famn! Jag har nog gått vilse.

Ur **RÄDDAD** av Alfhild Agrell

Nej, jag skriver inte under! Ja, jag vägrar.
Så kom min stund till sist! Jag trodde att den aldrig skulle komma. Jasså, Oscar, du trodde att fjollan utan vidare skulle rädda dig från följderna av ditt lättsinniga liv!
Å, att få andas ut efter ett femårigt förtryck, som sammanpressat min själ och kvävt allt som var gott i mig. Vissa tål inte att bli olyckliga och jag hör till dem. Ja, är det inte förvånansvärt? När tårarna torkade av förakt över det patetiska skådespel som uppfördes här kväll efter kväll, när löften gavs för att brytas så snart tillfälle gavs – då kände du dig belåten.
Din hustru utvecklade sig så bra du någonsin kunde önska, till något som du kallade "en hustru i sin prydnad". Att hennes hjärta under tiden förblödde, droppe efter droppe, det såg du aldrig. Förnedrad blev jag den dag du tryckte en annan kvinna i dina armar. Din hustru hade inte varit någonting annat för dig än en livstidsengagerad hushållerska och ditt hem bara en viloplats där du hämtat nya krafter till nya nöjen, ditt barn ...

Om jag bara inte älskat dig så innerligt, Oscar, och om min kärlek inte haft så svårt att dö! Att du gjort mig olycklig, Oscar, det skulle jag kunna förlåta dig; men att du gjort mig elak, det förlåter jag dig aldrig

Ur **KAOS ÄR GRANNE MED GUD** av Lars Norén

Vad i helvete vill du att jag skall göra! Vad kan jag göra, mamma? – Ingenting. Det finns ingenting som hjälper. När han inte ens kan hålla sig nykter den enda kvällen du är hemma? Varför inte han? – Det är inte rättvist, det är det fan i mig inte... så vedervärdig som han har varit mot dig och mot oss så länge jag kan minnas, och så går du och blir sjuk i stället. Jag kan inte begripa det. Jag vet inte vad jag skall göra längre. Jag är ju den ende som bryr mig om dig... jag skulle kunna slå ihjäl honom för det han har gjort mot dig – jag har varit nära många gånger – jag har fått hålla mig jävligt lugn hela tiden. Jag försöker tycka om honom, men det blir bara värre ju mer jag försöker... Jag vet inte vad det är som är fel – det är som ljudet av krita mot svarta tavlan – det bara gnisslar, jag vet inte varför, men så är det... jag vill bara slå ihjäl honom!

Ur **ANGELS IN AMERICA** av Tony Kushner

Jag har bränt vid maten. Inte min mat. Den var jättegod. Utan din mat.

Jag ställde tillbaks den i ugnen och vred upp termostaten så högt det bara gick, och så satt jag där och tittade på medans den förkolnade. Den är fortfarande varm. Jättevarm. Är du hungrig? Det var väl inte nödvändigt, men det verkade liksom vara helt rätt grej att göra. Så då bara gjorde jag det. Det är ju inte så lätt att veta vad jag ska göra överhuvudtaget nuförtiden. Jag är bara en sinnessjuk pillerknappande sexuellt utsvulten hemmafru.

JAG VILL VETA VAR DU HAR VARIT! JAG VILL VETA VAD DET ÄR SOM HÄNDER!

Jag... kan inte. Jag är rädd för dig.
Bara säg utan att jag behöver fråga nåt. Snälla.
När du kommer in genom dörren på kvällen så är ditt ansikte aldrig riktigt sådant som jag minns det. Jag blir överraskad av någonting... styggt och hårt hos dig. Till och med tyngden av din kropp på natten, i sängen, ditt sätt att andas känns främmande.

Det är något jag måste fråga dig. Är du bög?
Är du det? Om du försöker smita nu så ställer jag tillbaks din middag i ugnen och vrider upp termostaten så högt det bara går.

Nu svarar du på frågan. Är du bög?

Ur **EN MIDSOMMARNATTSDRÖM** av William Shakespeare

Vad du är olik dig! Vad ska jag göra?
Var går den gränsen, om du hatar mig?
Hatar du mig? Min älskling, vad har hänt?
Jag är ju Hermia och du Lysander,
Och jag är lika vacker nu som nyss.
På en natt har du hunnit älska mig
Och lämna mig – Gud, det är inte sant!
Menar du allvar? Att du hatar mig
Och älskar Helena.

Å du din kräftsvulst! Skådespelerska!
Din kärlekstjuv som smög omkring i natten
Och stal hans hjärta från mig! Nu förstår jag.
Hon har lagt märke till att hon är längre,
En liten aning längre än vad jag är
Och med sin längd, sin ståtliga figur,
Sin jättehöjd, har hon förtrollat honom.
Vad ska jag göra?